

отстранява, заедно съ други двама женени пѣвци — нѣщо, което осъществява П. до степенъ, че го хвърля въ легло. Октомврий 1555 бива назначенъ за капелмайсторъ на Санъ Джовани въ Латерано, презъ

Джовани Палестрина

която си служба написва бележки — си Импроперии, написани по случай смъртта на жена му, написали такава силно впечатление, че Папа Пий IV го изисква за своята капела. Къмъ същото време се отнасят и *Gruх fidelis* (четиригласни, за двоенъ хоръ), и великоленнитъ *Lamentazione*. Върха на славата достига П. като капелмайсторъ на „Санта Мария Маджоре“ 1561—1571. Тридентскиятъ съборъ — презъ 1562 разглежда въпроса за изхвърлянето на изпълненото съ инструментални пасажки фигурално пѣние отъ католическата църква, защото замъглявало и убивало текста на пѣснопѣнията, поради което оставало вече безъ религиозна стойностъ при богослужението, и замѣняването му съ друго — въ новъ стилъ — именно този, въ който сж били написани творбитъ на П. По таквъ начинъ, неговиятъ стилъ бива признатъ за мѣродавенъ въ католическата църква. Следъ това, П. бива

назначенъ за официаленъ компонистъ на папската капела, и отъ 1571 — и капелмайсторъ на Св. Петъръ, като и при дветѣ си служби ималъ твърде голѣми неприятности съ пѣвцитѣ. Освенъ това, П. е билъ компонистъ на ораториото на Филипо Нери, и директоръ на основаното отъ него, заедно съ Нанини, музикално училище, въ което възпитава цѣла редица ученици.

Стилътъ на П. представя едно обобщение на изкуството на неговото време, като творбитъ му се характеризиратъ съ сърдечна простота и дълбока религиозност — при една цѣвяща широта на мелодията и хармонията, и използване на всички контрапунктични възможности. Неговия вокаленъ полифоненъ стилъ а *capella* придобива значението на единъ образецъ, на единъ типъ. Многобройнитъ творби на П. се състоятъ отъ 12 книги 4, 5 и 6-гласни меси (въ втората отъ които се намира историческата „*Missa papae Marcelli*“), една книга 4-8 гласни меси — всички 93 меси, 7 книги метети за различенъ брой гласове — всичко 179 на брой, множество lamentациони, магнификати, офертории, литании, псалми и духовни и свѣтски мадригали.

Палестриновъ стилъ, фр. *palestrinien* или *palestrinienne* — се нарича въ творбитъ на Палестрина а *capella* многогласенъ стилъ, въ употреба отъ края на XV в. до началото на XVII в. Най-забележителни майстори на този стилъ сж: Порта, двамата Нанино, двамата Анерио, Витория, Суриано и др. Нѣкои историци смѣтатъ за несполучлив и невѣренъ изразътъ П. с., защото смѣтатъ за първосъздатель на многогласния вокаленъ несъпроводенъ стилъ Жоскенъ Дюпре.

Палмгрень, Селимъ — *Palmgren, Selim* — даровитъ финландски пиянистъ и компонистъ, род. 16 февр. 1878 въ Пори, училъ въ Хелзингфорския музикаленъ институтъ, после при Конр. Анзорге и Феручио Бузони; следъ като предприема концертни обиколки въ Русия и западна Европа, отъ 1923 е преподавателъ въ Естмановата консерватория въ Рочестеръ (Съединенитъ щати). Творби: 2 оркестрови сюити, 4 клавирконцерта съ оркестъръ, и